

ΤΤΙΡ (ΔΙΑΤΛΑΝΤΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ ΜΕΤΑΞΥ ΗΠΑ ΚΑΙ Ε.Ε.)

Το υπερΣύνταγμα του απόλυτου νεοφιλελευθερισμού

ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ Π. ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ*

α. Συμφωνία ερήμν των λαών

Η Διατλαντική Συμφωνία Εμπορίου και Επενδύσεων μεταξύ ΗΠΑ και Ε.Ε. (Transatlantic Trade and Investment Partnership - TTIP) προωθείται από την Ευρωπαϊκή Τεχνοδομή «εν κρυπτώ και παραβύστω», ερήμν δηλαδή των ευρωπαϊκών λαών, αλλά και των εκλεγμένων οργάνων της Ε.Ε., όπως το Ευρωκοινοβούλιο. Απασχόλησε για πρώτη φορά την ελληνική Βουλή μετά από επίκαιρη επερώτηση που κατέθεσε η Κ.Ο. του ΣΥΡΙΖΑ και συζητήθηκε στις 3.11.2014.

Πρόκειται περί του νέου υπερΣυντάγματος του νέου φονταμενταλισμού που ευαγγελίζεται ο ακραίος, απόλυτος και εξτρεμιστικός νεοφιλελευθερισμός, μετά την απόρριψη της Εμπορικής Συμφωνίας κατά της Παραποίησης (Anti-Counterfeiting Trade Agreement - ACTA) και το ναυάγιο της Πολυμερούς Συμφωνίας για τις Επενδύσεις (ΠΣΕ).

Με αυτή τη συμφωνία (εάν τελικά συναφθεί) το κεφάλαιο παίρνει την ολοκληρωτική εκδίκασή του από τους λαούς μετά την κατάρρευση «του αντίπαλου δέους», δηλαδή του υπαρκτού σοσιαλισμού, αλλά και της μακράς Σοσιαλδημοκρατικής Συναίνεσης. Μέχρι τότε η αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία της ατομικής ιδιοκτησίας και του Κοινωνικού Κράτους είχε καταστεί ένας συμβατός τρόπος ζωής, στον οποίο είχαν αμβλυνθεί οι ταξικές συγκρούσεις και είχε επιβραδυνθεί η διαδικασία της άγριας κεφαλαιακής συσσώρευσης...

β. Επιθετικό σχέδιο των πολυεθνικών εταιρειών

Η Συμφωνία αυτή αποτελεί το πιο αναιδές, προκλητικό και επιθετικό σχέδιο συμφωνίας που επινοήθηκε ποτέ από τους εκπροσώπους των πολυεθνικών εταιρειών. Είναι μια απροκάλυπτη επίδειξη ισχύος και απορεί κανείς πώς η Ευρωπαϊκή Τεχνοδομή τόσο ωμά, προκλητικά και ανενδοίαστα την προωθεί όχι μόνο ερήμν των ευρωπαϊκών λαών, αλλά ακόμη και αυτών των συστημικών μέσων ενημέρωσης.

Όλοι μέχρι σήμερα γνωρίζαμε ότι η εκλεκτικιστική - νεολεϊτουργική αντίληψη των τεχνοκρατών της Ε.Ε. απεχθάνεται μετά βδελυγμίας την έκφραση των λαών με δημοψηφίσματα για τη διαδικασία έγκρισης των διαφόρων τροποποιήσεων των θεμελιωδών Συνθηκών που καταρτίζει.

Όλοι λάβαμε πείρα της εκστρατείας κατασκευοφάντησης της λαϊκής ετυμνηγορίας στις χώρες, που οι πολί-

τες, κατόπιν δημόσιας συζήτησης, αποφάσισαν να απορρίψουν τα Σύμφωνα που προωθούν η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο.

Όλοι γνωρίζουμε για το ποια πλευρά ευνοούν οι θεμελιώδεις ευρωπαϊκές ρυθμίσεις στην ατέρμονη διαδικασία της ταξικής πάλης, τουλάχιστον από την εποχή του Άμστερνταμ και του Μάαστριχτ.¹

γ. «Ανοιχτή» υπονόμευση της Δημοκρατίας

Ποτέ άλλοτε δεν είχαμε γευθεί αυτή την ευθεία υπονόμευση ακόμη και αυτών των κανόνων της Δημοκρατίας από μια θρασεία και ελάχιστα ελεγχόμενη Ευρωπαϊκή Επιτροπή.

Η προσπάθεια να μην θεωρηθεί αυτή η υπό κατάρτιση συμφωνία «μεικτή» (ώστε να ξεφύγει τη διαδικασία έγκρισής της από κάθε εθνικό κοινοβούλιο), σε συνδυασμό με το ότι αφαιρείται η δικαιοδοσία απονομής δικαιοσύνης από τη συντεταγμένη δικαιοδοτική λειτουργία ακόμη και αυτής της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τα πολλά και κρίσιμα ρυθμιζόμενα από αυτήν θέματα, μας εισάγει σε μια νέα δικαιοπολιτική φάση, όπου τα συμφέροντα του κεφαλαίου αναλαμβάνουν με ίδια δικαιητικά όργανα να απονείμουν δικαιοσύνη εις βάρος των κρατών και των πολιτών τους.

Και όχι μόνον αυτό. Μέσω του υπό σύσταση «Συμβουλίου Ρυθμιστικής Συνεργασίας», οι πολυεθνικές πρόκειται να προεγκρίνουν ή να απορρίπτουν κάθε νέο προτεινόμενο ρυθμιστικό κανονισμό. Αν αυτός «περάσει» από τα ιδιότελή όργανά τους, τότε μόνον μπορεί να εισαχθεί στο εσωτερικό Κοινοβούλιο προς συζήτηση και ψήφιση.

Έχουμε να κάνουμε με ένα επιθετικό σενάριο που απαλείφει τους ρυθμιστικούς και παρεμβατικούς κανόνες (εθνικούς και ευρωπαϊκούς) σε μια σειρά κρίσιμων θεμάτων.

Πρόκειται δηλαδή για την ακύρωση της εσωτερικής βούλησης των συντεταγμένων

ο ρ γ ά -
νων

των ευρωπαϊκών λαών ως προς την προστασία του περιβάλλοντος, τα προσωπικά δεδομένα, τον έλεγχο της διακίνησης κεφαλαίων, την προστασία του γονιδιώματος ζώ-

ων και φυτών, των θεμελιωδών εργασιακών, κοινωνικών και συλλογικών δικαιωμάτων, όπως το δικαίωμα του συναιτερίζεσθαι, του συνδικαλιζέσθαι κ.λπ.

δ. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή στην υπηρεσία του κεφαλαίου

Προξενεί μάλιστα κατάπληξη η εμμονή της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και των άλλων ευρωπαϊκών οργάνων στη διαδικασία της περαιτέρω απορρύθμισης των χρηματαγορών, που προκάλεσαν τη συνεχιζόμενη κρίση. Ο ελληνικός λαός υποφέρει από τον τρόπο που επέλεξε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και η πανίσχυρη γερμανική μεγαλοαστική τάξη για την αντιμετώπισή της.

Ένας ακόμη μη αποκρυπτόμενος στόχος αυτής της τερατώδους υπό κατάρτιση συμφωνίας είναι η κατάληψη του δημόσιου χώρου της παιδείας, της υγείας, της περιθαλψής και του πολιτισμού από το ιδιωτικό κεφάλαιο.

Όποιος διαβάσει τα σχετικά άρθρα που έχουν μέχρι σήμερα προκαταρκτικώς εγκριθεί, αντιλαμβάνεται ότι το Κοινωνικό Κράτος, σε όλες του τις διαστάσεις, τίθεται υπό απαγόρευση και μαζί κάθε δυνατότητα επαναφοράς του με πολιτικά δημοκρατικά μέσα.

Ποτέ άλλοτε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν έδρασε τόσο απροκάλυπτα εναντίον των ευρωπαϊκών λαών όσο στη συγκεκριμένη περίπτωση.

Αν η Επιτροπή Σαντέρ κατέρρευσε υπό το βάρος των εσωτερικών σκανδάλων, του νεποτισμού και των μεροληπτικών ενεργειών των επιτρόπων της, η Επιτροπή Μπαρόζο θα έπρεπε να κρυφθεί έκπτωτη από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο για την πρωτοφανή αυτή αντιδημοκρατική υπονόμευση της δημοκρατίας και της κυριαρχίας των ευρωπαϊκών λαών, αλλά και για τη δράση της εναντίον της πεμπτοσύνης του ευρωπαϊκού πολιτισμού, δηλαδή του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Κράτους Δικαίου.

ε. Επίθεση τώρα στα ατομικά δικαιώματα

Στο βιβλίο μου «Νεοφιλελευθερισμός και Υποβάθμιση της Εργασίας», που εκδόθηκε προ 25ετίας περίπου,² είχα περιγράψει τον τρόπο με τον οποίο οι νεοφιλελεύθερες δυνάμεις (πολιτικές και οικονομικές) θα δράσουν τις επόμενες δεκαετίες.

Στην αρχή της αντιπέθεσής του ο νεοφιλελευθερισμός ύμνησε τα ατομικά δικαιώματα προκειμένου να κατοχυρώσει την προτεραιότητα του δικαιώματος του επιχειρείν και να το απαλλάξει από κάθε παρεμβατικό και ρυθμιστικό κανόνα των εθνικών κοινοβουλίων, αλλά και των οργάνων των Περιφερειακών Ολοκληρώσεων όπως η Ε.Ε.

Στην πορεία του χρόνου όμως, όταν άλλαξε³ τη βάση και τον συσχετισμό των συντελεστών της παραγωγής, «έσπασε» δηλαδή τους ρυθμιστικούς κανόνες στην πράξη και επέβαλε μέσω των ισχυρών κρατών και των διεθνών οργανισμών την οικονομική του κυριαρχία, άρχισε να αφαιρεί τα ατομικά δικαιώματα επιτρέποντας μόνον εκείνα που η άσκησή τους ήταν ανώδυνη για την κυριαρχία του.

Η άσκηση των ατομικών δικαιωμάτων, όπως όλοι γνωρίζουμε, αποτελεί προϋπόθεση της ενεργοποίησης των κοινωνικών δικαιωμάτων και κάτι τέτοιο δεν το επιτρέπει το νεοφιλελεύθερο πνεύμα. Έτσι ο νεοφιλελευθερισμός, στο νέο επιθετικό του στάδιο, αφαιρεί και τα ατομικά δικαιώματα για να μην ασκούνται τα λεγόμενα «κοινωνικά».

στ. Η Αριστερά οφείλει να ενημερώσει τον λαό

Δεν θα ήταν υπερβολή να παρατηρήσουμε ότι πρόκειται περί ενός ανώφελου -ως προς τις αναπτυξιακές του παραμέτρους- εργαλείου του κεφαλαίου, που καταλύει κρίσιμα σημεία της δημοκρατικής λειτουργίας και θεμελιώδεις κοινωνικές κατακτήσεις, που υπάρχουν από την πρώτη εποχή της νεωτερικότητας και της Γαλλικής Επανάστασης.

Γι' αυτό είναι κατεπείγουσα ανάγκη το σχέδιο αυτό συμφωνίας, τα σχετικά πρακτικά των διαπραγματεύσεων, τα μέλη των διαπραγματευτικών επιτροπών, όλα τα πρωτόκολλα που έχουν μέχρι σήμερα υπογραφεί, να έρθουν στο φως, ώστε η ευρωπαϊκή κοινή γνώμη και ο ελληνικός λαός να πληροφορηθούν τι αποφασίζεται γι' αυτούς χωρίς αυτούς και να το απορρίψουν χωρίς καμιά περαιτέρω συζήτηση.

¹ Βλ. το βιβλίο μου «Το 1992 και το Εργατικό Κίνημα», Εκδόσεις Αφοι Τολίδη, Αθήνα 1989.

² Εκδόσεις Αφοι Τολίδη, Αθήνα 1991, σελ. 15 επόμε.

³ Βλ. «Το Τέλος του Κοινωνικού Κράτους: Αριστερά και Συνδικάτα Μπροστά στην Απορρύθμιση», Εκδόσεις Λιβάνη, Αθήνα, α' έκδοση Μάρτιος 2008, β' έκδοση Μάιος 2008.

* Ο Αλέξης Π. Μητρόπουλος είναι βουλευτής, μέλος της Π.Γ. του ΣΥΡΙΖΑ

▶ Η Συμφωνία αυτή αποτελεί το πιο αναιδές, προκλητικό και επιθετικό σχέδιο συμφωνίας που επινοήθηκε ποτέ από τους εκπροσώπους των πολυεθνικών εταιρειών. Είναι μια απροκάλυπτη επίδειξη ισχύος και απορεί κανείς πώς η Ευρωπαϊκή Τεχνοδομή τόσο ωμά, προκλητικά και ανενδοίαστα την προωθεί όχι μόνο ερήμν των ευρωπαϊκών λαών, αλλά ακόμη και αυτών των συστημικών μέσων ενημέρωσης

